

SPIEGELWERELD

Het ministerie van Vreemde Bezoekers

Leesexemplaar

© 2024, Luc Descamps en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Pelckmans Uitgevers
Omslagillustratie: Julie Vangeel
Zetwerk: www.intertext.be

D/2024/0055/433

ISBN 978 94 6383 593 0

NUR 283

THEMA YFB, YFHD, 5AL

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

LUC DESCAMPS

SPIEGEL WERELD

HET MINISTERIE VAN VREEMDE BEZOEKERS

P E L C K M A N S

*Bericht van het ministerie van Vlotte Leesbaarheid
ten behoeve van de lezers in de gewesten ten noorden
van Vlaanderen:*

Een boulet is een gebaktbal.

‘Hoe is het in Kiev, tato? Ben je veilig?’

‘Alles rustig, Iuliia. Vannacht heb ik de sirenes een paar keer gehoord, maar ik heb goed geslapen. Straks ga ik op pad met de president om soldaten te bezoeken aan het front.’

‘Oei, is dat niet gevaarlijk?’

‘O, maar ik let goed op, hoor. Het is mijn taak om de president veilig te houden, hè. En als hij veilig is, ben ik dat ook. Je hoeft je geen zorgen te maken, dochtertje van me.’

Iuliia’s papa maakt deel uit van de persoonlijke lijfwacht van de president en daar is ze echt wel trots op. Ze is blij dat hij niet aan het front zit, want dat zou veel gevaarlijker zijn. Bovendien zou hij dan mensen moeten doden en dat vindt Iuliia maar een gruwelijke gedachte.

‘En wat ga jij doen vandaag?’ vraagt tato.

Meteen geeft Iuliia de oorlog een duwtje in haar hoofd. Haar hart maakt een sprongetje bij het vooruitzicht van wat zij en mama vanmiddag gaan doen.

‘Er is een kermis aangekomen in de stad. Een oude, niet met veel lawaai en vliegende toestellen en zo, maar een echt heel oude met allemaal dingen van vroeger.’

‘Dat klinkt leuk.’

‘En of! Er zijn veel snoepkramen en er is een echte waarzegger! Ik ga vragen wanneer de oorlog voorbij is en wanneer we weer naar huis kunnen.’

‘Ja, dat moet je zeker doen,’ lacht tato. ‘Ik ben heel benieuwd naar zijn antwoord.’

‘En er is ook een heel sterke man die wel zes kinderen tegelijk kan optillen. Dat weet ik omdat Fien van mijn klas gisteren is geweest en hij heeft haar opgetild. En er is een draaimolen met stoeltjes die door de lucht zweven en ook een echt spiegelpaleis!’

Iuliia’s opwinding zindert helemaal tot in Kiev en tovert een grote glimlach op het gezicht van haar papa.

‘Dat wordt vast een heel leuke middag,’ zegt hij. ‘Geniet er maar van.’

‘Dat zal ik zeker doen, tato. En jij voorzichtig, hè? Zorg maar goed voor de president. Zeg hem maar dat Iuliia hem veel groeten doet.’

‘Hahaha, dat zal ik zeker zeggen, liefje. Geef een dikke kus aan mama, hoor.’

‘Wacht, ik geef haar door. Dan kun je het zelf doen. Dag tato, ik hou van je. Slava Ukraini.’

‘Ik ook van jou, liefje. Slava Ukraini.’

‘Mama! Tato aan de telefoon!’

Iuliia geeft het mobieltje aan haar moeder en loopt naar de schoenenkast. Ze hoopt maar dat die kus aan mama niet te

lang duurt, want ze staat te popelen om naar de kermis te vertrekken.

★ ★ ★

Op de kermis staat een kleine menigte samengepakt voor een podium met daarop twee figuren die niet méér konden verschillen van elkaar.

‘Daar is hij!’ roept Iuliia.

Ze duwt haar suikerspin in de hand van haar mama en huppelt naar het hoge podium. Ze wurmt zich tussen de toeschouwers naar voren. Dat haar mama roept om te wachten, hoort ze niet. Daar is ze veel te opgewonden voor. Op het podium staat een enorme man in korte broek met ontbloot bovenlijf. Dat het maar vijf graden is, lijkt hem helemaal niet te deren. Hij glimt van de olie waardoor zijn opbollende spieren nog beter uitkomen. Ook zijn kale kop glimt in het winterse zonlicht. Naast hem spreekt een man in een zwarte lakei-jas en een hoge hoed op, het publiek toe. ‘Ratko is zonder enige twijfel de sterkste man ter wereld. Hij zal nu deze ijzeren staaf buigen.’

De reus pakt de dikke staaf aan die de man hem aanreikt, steekt hem in de hoogte en buigt hem dan om met zijn beide handen boven zijn hoofd.

‘Oooh!’ klinkt het uit één mond uit het publiek.

Iuliia klapt in haar handen van pure bewondering. Ze heeft

lang gedacht dat haar tato de sterkste van de wereld was, maar tegen deze man zou hij het toch moeten afleggen.

‘En nu, beste mensen, hebben we jullie hulp nodig!’ roept de man met de zwarte jas.

Intussen legt Ratko een lange staaf in zijn nek. Er zitten dikke, zwarte kussentjes aan die op zijn schouders steunen. Aan weerskanten hangen drie lederen schommels, zoals ze die hebben op het pleintje naast de school.

‘Zes zitplaatsen voor evenveel kinderen!’ roept de man met de hoge hoed. ‘Wie wil zich laten optillen door Ratko?’

Uit de menigte klinkt een opgewonden geschreeuw en tientallen kinderhanden gaan de lucht in. Iuliia springt met haar beide armen in de lucht als een stuiterbal op en neer. En ja hoor, ze wordt samen met vijf andere kinderen op het podium geroepen. Elk kind gaat voor een schommel staan. Iuliia trilt van opwinding.

‘Ben je er klaar voor, Ratko?’ vraagt de jasman.

De reus gromt bevestigend en pakt de staaf stevig vast.

‘Dan mogen jullie nu plaatsnemen, kinderen.’

Iuliia pakt de kettingen van de schommel vast en laat zich voorzichtig op het lederen zitje zakken. De koude van het metaal dringt door de fluweelzachte stof van haar witte handschoenen. Ratko gromt opnieuw en heel even meent Iuliia dat ze zijn spieren hoort kraken. Dan loopt de reus naar een trapje in het midden van het podium en beklimt de drie treden, luid aangemoedigd door het publiek. Iuliia

heeft het gevoel te zweven en kan haar geluk niet op. Dit is zo leuk! Ratko staat nu op de bovenste tree en de kinderen hangen naast hem in de lucht.

‘En nu schommelen maar!’ moedigt de jasman hen aan.

Iuliia kijkt naar de reus. Het zweet staat op zijn voorhoofd en zijn huid glimt nog feller dan zo-even, maar hij geeft geen krimp. De andere kinderen zijn blijkbaar niet in het minst bezorgd over de sterke man en beginnen te schommelen. Iuliia volgt hun voorbeeld en schommelt onder luid applaus heen en weer. In haar hoofd is het alsof zij de ster is en niet Ratko.

‘O mama, dat was fantastisch!’

Nog altijd opgewonden neemt ze de suikerspin weer over van haar moeder en ze neemt er een flinke hap uit.

‘Ik heb het gezien,’ zegt haar mama. ‘Wat een sterke man.’

‘Echt waar, ik zweefde gewoon aan zijn arm! Dat was zo leuk! Gaan we dan nu naar het spiegelpaleis?’

‘Zou je niet eerst je suikerspin opeten?’ lacht mama.

‘Dat kan onderweg wel,’ antwoordt Iuliia enthousiast.

Het is lang geleden dat ze nog zoveel plezier heeft gehad. Er heerst zo’n leuke sfeer op de kermis en iedereen is blij. Wat zal tato genieten als ze hem hierover vertelt. Maar dat ze denkt dat de reus sterker is dan hij gaat ze niet zeggen. Haar papa is ook beresterk. Niet als Ratko, maar toch ...

De suikerspin is net op als ze bij het spiegelpaleis aankomen.

Uit de spiegeldoolhof bereikt hen gelach en gegil. Daardoor krijgt Iuliia nog meer zin dan ze al had.

‘Kijk, mama! Het kost maar één euro. Ga je mee?’

‘Dat is inderdaad niet duur. Maar ga jij maar, Iuliia. Alleen is het volgens mij veel leuker. Met zijn tweeën wijzen we elkaar de weg en dat is veel minder spannend.’

Iuliia zou heel graag samen met haar mama gaan, maar misschien heeft ze wel gelijk. Huppelend van ongeduld pakt ze een euro aan en haast zich naar de kassa.

‘Één persoon, alstublieft,’ zegt ze, en ze schuift de euro door de opening in het plexiglas.

Ze zwaait nog eens naar haar mama alsof ze aan een spannende reis begint en loopt dan de glazen doolhof binnen.

Zodra ze de wereld van glas instapt, is het alsof ze afstand neemt van haar eigen wereld, van haar door oorlog verscheurde land en van het gastland dat haar en haar mama opvangt. De eerste drie maanden nadat ze uit Kiev waren gevlucht, woonden ze bij een gastgezin. Iuliia had het daar heel hard naar haar zin, ook al miste ze haar papa en haar eigen huis en haar school met al haar vriendjes en vriendinnetjes. De mensen in het gezin waren heel lief voor haar, en Arthur, hun zoon van veertien, was heel grappig. Hij speelde spelletjes met haar en leerde haar woorden die ze eigenlijk niet mocht kennen. Maar haar mama wilde niet profiteren van deze mensen en zodra ze daar de kans toe kregen, verhuisden ze naar een klein flatje. Daar wonen ze nu al een half jaar. Mama heeft het appartementje gezellig ingericht en Iuliia heeft haar eigen kamer, maar alle burens zijn bejaarden. Lieve mensen, dat wel, maar Iuliia is het enige kind in het hele gebouw. Geregeld wordt ze overvallen door een oeverloze saaiheid en dan droomt ze van Oekraïne.

Maar saai is het hier op de kermis allerminst. Dit is nu al met voorsprong de leukste dag van het afgelopen jaar. Iuliia wordt helemaal opgeslokt door de glazen wanden die overal om haar heen opduiken. Van overal hoort ze opgewonden gilletjes, maar ze ziet niemand. Behalve zichzelf natuurlijk, want op veel plaatsen staat ze ineens oog in oog met zichzelf, als het gewone doorzichtige glas is vervangen door een spiegel. De eerste keer ontlokt haar spiegelbeeld haar een geschrokken gil omdat ze overtuigd is dat er echt iemand voor haar opduikt. Behoedzaam loopt ze verder. Ze heeft al ik weet niet hoeveel bochten genomen en is haar gevoel voor oriëntatie helemaal kwijt. Ergens daarbuiten wacht haar mama op haar, maar ze zou niet weten in welke richting ze haar moet zoeken. Op een gegeven moment ziet ze dat de gang tussen de glazen wanden rechtdoor loopt tot aan een spiegel waarin ze zichzelf ziet. Opgelucht dat ze even niet voorzichtig moet zijn om nergens tegen te lopen, versnelt ze haar pas. Met een knal komt ze met haar hoofd tegen een glazen wand terecht en ze slaakt een kreet van pijn. Versuft tast ze eerst naar haar hoofd en dan naar de onzichtbare glazen wand voor haar. Als ze straks niet onder de builen en bulten wil staan, zal ze voorzichtiger moeten zijn. Ze gaat naar rechts, moet dan weer naar links en opnieuw naar rechts en komt weer voor een spiegel te staan. Links van haar is er ook een spiegel en rechts van haar ook. De enige weg is terug. Verbaasd wil Iuliia rechtsomkeer

maken, maar dan ziet ze achter zich ook een spiegel. Overal ziet ze zichzelf nu staan. Ze wrijft haar ogen uit, maar de vier Iuliia's blijven haar verwonderd aanstaren. Hoe kan ze nu ineens ingesloten zijn? Dat is toch onmogelijk? Heel even bekruipt haar een gevoel van paniek. Maar dan haalt ze diep adem en houdt ze zichzelf voor dat dit een kermis is, hier dreigt geen gevaar. Het is een handig opgezette grap, meer niet. Waarschijnlijk kan ze een van de spiegels wegduwen. Dat moet het zijn. Voorzichtig zet ze haar handen tegen de spiegel voor haar, maar die beweegt niet.

Ook de spiegel links van haar geeft geen krimp, hoe hard ze ook duwt. Vreemd genoeg komt er ook geen beweging in die achter haar, en daar kwam ze toch vandaan. Verward gaat ze met haar handen door haar haar. Dan moet het de laatste zijn. Gek genoeg is het altijd de laatste. Iuliia zet haar handen met kracht tegen het spiegelglas, maar ze ondervindt geen weerstand. Met een gillette valt ze voorover. Ze heeft het plotseling ijskoud en haar adem wordt afgesneden, terwijl ze valt en valt.

Het volgende ogenblik komen er twee jongens aan op de plaats waar Iuliia zonet stond. Ze trekken gekke bekken naar hun spiegelbeeld en lopen lachend verder. Ze zien geen meisje liggen en dat is logisch, want Iuliia is daar niet meer.

3

‘Iiiii!’

Iuliia rolt voorover, knalt tegen een robuuste, antieke kast aan en kijkt versuft naar de vrouw die haar met wijd opengesperde ogen aanstaart. De vrouw houdt haar handen tegen haar wangen alsof ze wil verhinderen dat haar hoofd van haar schouders zal vallen. Zelf nog niet bekomen van de schrik, probeert Iuliia rechtop te gaan zitten, maar daardoor zet ze de sirene opnieuw in werking.

‘Iiiii!’

Het geluid snerpt door Iuliia’s hoofd en doet haar achteruit kruipen. Daardoor stoot ze tegen een rond tafeltje waarop een lampenkap in gekleurd glas staat. Stond, eigenlijk, want het tafeltje wiebelt en de lampenkap valt in scherven op de grond.

‘Iiiii!’

De vrouw met het inmiddels knalrode hoofd – mogelijk door zuurstofgebrek – blijft gillen als een brandalarm. Wanneer ze even ophoudt om adem te halen, steekt Iuliia haar beide handen uit om haar tot bedaren te brengen. Er

vast van overtuigd dat het meisje haar wil aanvallen, trekt de vrouw opnieuw alle registers open.

‘Iiiii!’

‘Hou alsjeblieft op!’ probeert Iuliia boven de sirene uit te komen.

‘Iiiii!’

‘Ik doe u niets! Kijk!’ roept ze en in een opwelling houdt ze haar beide handen achter haar rug.

Het gillen gaat nu over in een zwaar amechtig gehijg en even vreest Iuliia dat de vrouw erin zal blijven. Maar dan krijgt de dame haar ademhaling onder controle en ebt de rode gelaatskleur langzaam weg. De vrouw zoekt steun tegen het marmeren tafelblad van een tafel en houdt haar andere hand op haar nog steeds zwoegende borst.

‘Wie ben jij en waar kom jij zo ineens vandaan?’ vraagt ze.

In haar ogen is nog altijd paniek te lezen.

‘Ik ben Iuliia en ik weet het niet.’

Ze zuigt op het puntje van haar wijsvinger. Haar handschoenen zijn gescheurd tijdens het vallen en ze heeft haar vinger opengehaald. De ijzerachtige smaak van bloed vult haar mond.

‘Wat weet je niet?’ vraagt de vrouw wantrouwig.

‘Hoe ik hier terechtkom,’ legt Iuliia uit. ‘Zonet was ik nog op de kermis in het spiegelpaleis en ineens ...’ Haar zin stokt als ze de spiegel voor haar ziet. Die is manshoog en staat in een antiek met veel goudkleurige krullen versierd kader.

‘Kwam jij daaruit gevallen,’ maakt de vrouw Iuliia’s zin af. Ze opent haar mond, lijkt weer te gaan gillen, maar beheerst zich en zegt: ‘Maar dat kan toch niet.’

‘Dat vind ik ook,’ zegt Iuliia, die haar knieën nu opgetrokken heeft. ‘Vindt u het oké als ik ga staan? Zult u niet gillen?’ De vrouw kijkt haar verwonderd aan.

‘Nee,’ zegt ze. ‘Ja ... Ik bedoel nee. Sta maar recht.’ Behoedzaam komt Iuliia overeind, nog altijd niet zeker dat het menselijke brandalarm niet opnieuw zal afgaan.

‘Waar ben ik?’ vraagt ze.

‘Nee nee, jij eerst. Wat doe jij hier?’ vraagt de vrouw.

‘Ik ... ik heb echt geen idee, mevrouw. Ik duwde tegen een spiegel in het spiegelpaleis en ineens viel ik erdoor. Geloof me, ik ben even hard geschrokken als u.’

Dat is niet helemaal waar, want het scheelde niets of de arme vrouw had een hartaanval gekregen. Maar Iuliia is minstens even hard in de war. Waar is de kermis? Waar is haar mama? Waar is ze in hemelsnaam?

‘Je bent in mijn winkel,’ zegt de vrouw nu, en ze laat haar hand vol ongeloof over de intacte spiegel glijden. ‘Ik zag jou hieruit vallen. Maar dat kan toch helemaal niet.’

‘Dat zou ik ook denken,’ beaamt Iuliia. ‘Heel vreemd.’

De vrouw kijkt Iuliia nu aan alsof ze net een buitenaards wezen heeft gezien.

‘Vreemd! Dat is het!’ roept ze uit. ‘Jij bent een vreemde bezoeker!’

‘Huh?’ reageert Iuliia verbaasd.

‘Je gebruikte het woord net zelf: vreemd!’

Iuliia vraagt zich af of de dame dan toch zuurstofgebrek heeft geleden door al dat gillen en nu waanbeelden heeft.

De vrouw priemt met haar wijsvinger in Iuliia’s richting en zegt: ‘Blijf staan. Niet bewegen. Ik moet bellen.’

Ze loopt naar de toonbank en zet de hoorn van een ouderwets telefoontoestel aan haar oor. Met haar andere hand bladert ze door een boekje en draait dan een nummer op de draaischijf van het toestel. Iuliia heeft zo’n oude telefoon al wel eens gezien, maar nog nooit gebruikt.

‘Hallo? Met de administratie? Ja, hallo, het is hier Gertrude van de Eigenaardige Winkel voor Oude en Niet-Alledaagse Dingen. Kunt u mij onmiddellijk doorverbinden met het ministerie van Vreemde Bezoekers, alstublieft? Het is dringend ... Ja, ik blijf aan de lijn.’

Met haar vrije hand gebaart ze Iuliia te blijven waar ze is.

4

In het ministerie van Vreemde Bezoekers heeft Theodorus Van Westpad net zijn brooddoos geopend om te beginnen aan wat voor hem steevast het hoogtepunt van de werkdag is. Hij zet zijn tanden in de boterham die zijn vrouw Hilda vanochtend voor hem heeft klaargemaakt. Het is dinsdag dus er zit linzensmeerworst tussen: lekker. Terwijl hij de boterham vermaalt tussen zijn tanden, kijkt hij zijn stoffige kantoor rond, een ritueel dat hij elke werkdag herhaalt bij gebrek aan andere bezigheden. Zijn metalen bureau is leeg, op een zilveren pennendoos en een presse-papier na. Die laatste ligt daar maar te liggen, want er is niet één blad of papiertje dat hij op zijn plaats moet houden. Aan de andere kant van zijn bureau staan twee stoelen waar nog nooit iemand op gezeten heeft, met uitzondering van die ene keer toen Theodorus ze zelf heeft uitgeprobeerd. Hij wilde weten hoe het voelde om tegenover hemzelf te zitten en uit te leggen waar hij vandaan kwam. Die test was niet echt bevredigend, want op dat moment zat hij natuurlijk niet zelf op zijn bureaustoel. Dat was fysiek onmogelijk. En bovendien

kwam hij nergens vandaan, hij is nog nooit verder dan het Goudmeer geweest. Tegen de muur staan twee dossierkasten te wachten tot ze ooit een belangrijke map in een van hun lades mogen opslokken. Nee, Theodorus kan niet zeggen dat hij een heel boeiend beroep heeft. Maar zijn vrouw smeert de lekkerste boterhammen en dat maakt veel goed. Wanneer de telefoon rinkelt, wipt hij letterlijk op van zijn stoel. Hij zou zelfs bij benadering niet kunnen zeggen hoe lang het geleden is dat hij het toestel nog eens heeft aangeraakt. Behalve dan die ene keer, drie en een halve week geleden, toen hij zijn thermosfles met zoveel enthousiasme opzij duwde om nog een boterham te pakken dat de telefoon op de grond kletste. Door de klap was een stuk van de hoorn losgekomen en het kostte hem wel een half uur om dat te herstellen. Dat was pas een dag vol opwinding.

Maar nu rinkelt de telefoon dus. Theodorus kijkt naar het toestel om zich ervan te vergewissen dat het geen inbeelding is, controleert of de knoop van zijn das goed zit, schraapt zijn keel en neemt dan met een plechtig gebaar de telefoon op.

‘Met het ministerie van Vreemde Bezoekers, goedemiddag,’ zegt hij zo voornaam mogelijk, en hij schrikt van het geluid van zijn eigen stem. Die hoort hij namelijk nooit in zijn kantoor. Maar hij stelt tevreden vast dat hij inderdaad voornaam klinkt. ‘Met wie heb ik de eer?’

‘Het is hier Gertrude van de Eigenaardige Winkel voor

Oude en Niet-Alledaagse Dingen,' klinkt de opgewonden stem aan de andere kant van de lijn. 'Spreek ik met de minister?'

'Met de minister zelf,' antwoordt Theodorus trots, blij dat hij zijn belangrijke titel in de verf kan zetten. 'Mag ik uw familienaam?'

'Mijn familienaam?' eechoot de stem verbaasd. 'Het is Gertrude van de Eigenaardige Winkel voor Oude en Niet-Alledaagse Dingen. Hoeveel Eigenaardige Winkels voor Oude en Niet-Alledaagse Dingen zijn er, denkt u?'

'Mevrouw Gertrude, u bent verbonden met een officiële instantie. Voor het opstellen van een dossier is het van het grootste belang dat ik ook uw familienaam kan noteren. Dat is de enige manier waarop ik het dossier juist kan klasseren, dat begrijpt u vast. Het laatste wat we willen, is dat het hier op het ministerie een warboel wordt, om van chaos nog maar te zwijgen.'

Theodorus neemt een wit blad uit de tweede lade van zijn bureau en een zilveren pen uit de pennendoos. Ook al weet hij nog niet waar dit over gaat, toch voelt het al aan als een plechtig moment.

'Van Oosterweg,' klinkt het met een zucht. 'Gertrude Van Oosterweg.'

'Van Oosterweg,' herhaalt Theodorus nadrukkelijk, terwijl hij de naam noteert. Tegelijkertijd geeft hij zichzelf een denkbeeldig schouderklopje omdat hij zelfs geen halve